

Links WillyPeter en rechts Pieter

Pieter & WillyPeter

In de afgelopen jaren heb ik Pieter leren kennen en in zijn kielzog WillyPeter. Pieter woont op de boerderij die eens van zijn ouders was. WillyPeter komt de meeste dagen in de loop van de middag en gaat 's avonds weer naar zijn eigen 'huis', een open plek in het bos. Twee mannen die weliswaar geen cultuurfilosoof zijn, -en ook geen ecologische vluchteling-, maar wel heel dicht bij de natuur leven en rijkdom niet vertalen in materiële zaken. Een computer hebben ze niet, een TV evenmin en ik heb zelfs geen radio kunnen ontdekken. Wel veel boeken en knipsels van kranten en tijdschriften over kunst en cultuur dichtbij en ver weg. Het zijn kunstenaars, ze schilderen en maken muziek. Het zijn ook kunstenaars die het instrument van het leven bespelen; op hun manier, wars van luxe. Voor mij, die hecht aan enige regelmaat en burgerlijkheid, was die levenswijze een gewaarwording die ik nog niet eerder van zo'n nabijheid had meegemaakt. Een manier van omgaan met de wereld, die door sommigen betiteld wordt als ver van het echte leven, ver weg van de werkelijkheid. Als zodanig zou je hen naast kunstenaars ook kluisenaars kunnen noemen. Mannen die zich enigszins verstoppen voor de buitenwereld die hen wellicht teveel op de huid zit als het gaat om het gangbare leven. De aanraking met hun leven leidde voor mij soms tot fronsende wenkbrauwen; over dingen die ik niet gewend ben en die niet in mijn 'gewone' leven voorkomen. Ik weet het, niet alles in het leven berust op vrije keuzes. Situaties, omstandigheden leggen de vrijheid van keuzes deels aan banden. Waarschijnlijk zal dat, net als bij ieder ander, ook bij Pieter en WillyPeter zo zijn geweest. Echter hun huidige levensstijl, zo dicht bij 'huis en haard', zo verweven met de natuur, heeft iets van wat Lemaire de nieuwe herontdekking van de aarde noemt. Met respect wil ik 'het leven van deze mannen' in een boek tonen. Mannen die hun Utopia, hun Arcadia, vinden op een paar vierkante kilometers, dicht bij huis en ver weg van het materiële. "Ver weg van de Westerse wereld waarin de dominantie van consumptie, overvloed en rijkdom, de mens muteert", aldus Lemaire.

De glazen bokaal

“Wat ik vorige week heb meegemaakt was ook merkwaardig. Er had iemand een glazen bokaal met gegraveerde figuurtjes door de heg gegooid, stuk gegooid.

Ik snap niet wie zoiets moois kapot gooit. Toen vond ik dat, ik dacht, goh, ik bewaar het zelfs nog als het kapot is. Ik ben aan het zoeken gegaan naar die scherven en het is duidelijk dat ze hem kapot hebben gegooid anders hadden de scherven er ook niet bij gelegen.

Ik heb dus een paar dagen later nog, of eergisteren nog, vrij veel scherven gevonden. Nu mis ik nog een scherfje. Ik heb het allemaal wel gelijmd maar ja, je ziet toch de breuk, dat kun je niet meer weg krijgen. Je kan wel zien wat het geweest is. Ik mis nog een scherfje, ik hoop dat ik dat ook nog vind dan lijm ik dat er ook nog weer in.

Maar wie gooit zoiets moois kapot hè? Waarom dat juist bij mij door de heg te gooien, daar zit meer achter.

Ik kan je het wel laten zien. Vanmiddag heb ik er nog een stukje ingelijmd.”

Met dank aan

Carla en Martin Jutte, buren van Pieter, zij zorgden voor het eerste contact met Pieter in maart 2014 en leverden het commentaar op de eerste proefversie;

Ad Bouw, Neerlandicus, voor de aanbevelingen en de tekstcorrectie;

An van Tuijl en Thomas Connolly, native speaker, voor de vertaling;

Dinie Wikkering, curator FOTO21, voor het beeldadvies;

Gemma Blauw, hoofdredacteur magazine FOTOgrafie, voor de editing van het beeldmateriaal en adviezen m.b.t. de vormgeving van het boek.

Een speciaal dankjewel aan Pieter en WillyPeter voor het vertrouwen en de mogelijkheid om hen 'van dichtbij te leren kennen' en hen te mogen fotograferen.

Dit boek werd mede mogelijk gemaakt door sponsoring en crowdfunding.

"Anders denken, leven en doen.

Je losmaken van het opgelegde alledaagse, geeft ruimte om dingen anders te zien en te beleven. Dit boek is een inspiratiebron voor het leiden van een uniek, creatief en duurzaam bestaan."

Nico Wissing

Studio Nico Wissing/Nlgreenlabel

Fotografie en teksten Peter van Tuijl

Schilderijen op pagina 29, 30 en 31 van Pieter; op 71 en 72 van WillyPeter

Vormgeving Elaine Jeanmaire

Druk Grafistar, Lichtenvoorde

Uitgave Peter van Tuijl in eigen beheer, 2017

ISBN 978-90-826220-0-3

NUR 653

© Copyright 2017 Peter van Tuijl, Ulft

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, gepubliceerd of anderszins openbaar worden gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

www.fotopetervantuijl.nl

info@fotopetervantuijl.nl

page 5 introduction

Arcadia is associated with an utopian landscape full of flowers, fruits and wonderful woods: a lovely and romantic place to be. Already an opinion from classic antiquity which in christian tradition is synonymous to paradise or the Garden of Eden.

"I had tears in my eyes when I saw the Dutch landscape being destroyed by the rise of the society of prosperity.

It was an affront to my own person, to my own soul," says culture philosopher Ton Lemaire. Since then he has lived in retirement on a farm in a remote village in the French Dordogne. An "ecological refugee" he calls himself. According to his ideas humans should search for the new Utopia. He finds it necessary that men discover earth again by sensory perceptions "before it's too late," he warns. "We should feel the earth again and start a new relationship with, for example the sky and the weather. Where walking has become a spiritual and meaningful experience again."

page 7 Pieter en WillyPeter

During the last years I got to know Pieter and in his wake WillyPeter. Pieter lives on the farm which once belonged to his parents. Most days WillyPeter shows up in the afternoon and returns to his 'own house' a glade in the wood at night.

Two men who, indeed, are no culture philosophers - nor ecological refugees - but live very close to nature and do not translate wealth into materialism. They don't have a computer, nor a TV and I didn't even discover a radio. But they have lots of books and cuttings from newspapers and magazines about art and culture, nearby and far away. They are artists; they paint and make music. They are also artists who play the instrument of life; in their way, devoid of luxury. To me, being attached to some regularity and civil life, this way of life was something I was never able to experience so closely.

A way to handle the world, some people call this unrealistic. As such, you could not only call them artists, but also hermits.

Men, who in a way, hide from the outside

world which might come close when it's about living in the here and now.

The touch with their lives sometimes made me frown; about things I'm not used to and don't appear in my 'normal' way of living.

I know, not everything in life is a free choice. Situations and circumstances partly restrain the freedom of choices. Probably, as to others, this has also been with Pieter and WillyPeter. However, their current way of live, so close to "hearth and home", so weaved in nature, approaches what Lemaire calls the rediscovery of the earth.

With respect, I want to show the life of these men in a book. Men who find their Arcadia in a few square kilometers, close to home and far away from materialism. "Far away from the western world where domination of consumption, abundance and wealth, mutates human being," according to Lemaire.

page 16 Pieter

I open the big gate and walk along the garden path. Next to the house walks Pieter and when he sees me he says astonished: "Who might you be?" I tell him that my name is Peter and Martin and Carla already told him about me.

Astonishment disappears and he calls me the photographer. I shake his hand, it feels warm. The hand is red as fire and his breath is laboured. "Have you been ill?" I ask him. "I had pneumonia," he answers. "I spent two days in hospital. But I didn't like that at all. Now I've got ulcer in my leg. I wrapped toilet paper around it because the moisture comes out. The day before yesterday I also put some ointment on but it didn't do well at all and it was very sore. I had so much pain and still do."

Pieter is leaning against a tree. The tree slopes a bit. His voice is soft and I have to lean a bit towards him to be able to understand him.

"It seems like the tree is moving" he whispers. I've got the idea he might be feverish and ask him whether it's better to come back some other time. But he shakes his head and using his thick stick he keeps himself standing, leaning against the tree.

page 21

We walk into his wild garden. It's hot for the time of year. In spite of the weather Pieter wears thick clothes. He finds himself a big, old stump to sit on, leaning on his stick.

His eyes are closed when he starts to talk. About his parents, his study at the academy, about the great number of paintings he made. Also about some of his love live. "Once someone asked: 'Do you want sex with me?'" "No, that would have tarnished the love for him. All night we sat on the station, hand in hand. That was so pure. It was enough." His voice whispers, nearly inaudible. Now, after all these years, being 70, I believe I can still hear the hankering in his words.

page 26

Pieter was born on 10th August 1945 on the farm.

"My father died in 1985 and my mother in 1989. Since then I live here by myself. My brother provided for me to live here for the rest of my life."

After secondary school, Pieter went to the Academy of arts in Arnhem and became an artist, specialising in the painting of landscapes, castles and picturesque buildings and portraits. He showed me many of his paintings and I took quite a lot of photos.

He gets emotional when one afternoon he tells me about his portraits and the meetings after which he made the portraits. To Pieter portraits belong to the intimacy of the painter and his muse. He is very reserved when showing the portraits.

page 33

His bike was already standing by the gate. On his handle bars were his little stool and a bag containing his drawing materials.

I repeatedly call out to him.

"Yes, I was just about to go drawing, close by. WillyPeter is not here; he went swimming. The water is still cold, but it should do him good. I used to do it a lot but now I don't

